

Paisatge amb figura

Les muntanyes que acomboien les valls dissimètriques de l'Alta Garrotxa són agrestes i desafiants. Els cingles gratats per l'urpa de les esllavissades vigilen des de gran alçada el pas dels forasters pels camins i el trescar incessant dels pagesos i els pastors. L'aigua dels rius s'obre camí com pot entre les pedres i, de tant en tant, descansa en gorgs de reflexos delicats. El paisatge és d'un verd cansat però constant, d'alzines i de roures, de faigs i de pins, clapejat de taques d'un verd més viu, que ja pregonen l'arribada d'una nova primavera, i escamots de vaques que pasturen entre la molsa que colonitza els murs de pedra i les peònies que floreixen en els indrets més impensats. A cada racó s'alça una ermita, un campanar d'espadanya, un mur romànic amb noms i cognoms de ressonàncies atàviques. Tots aquests indrets s'han salvat de la descurança i de la ruïna gràcies al gran esforç de gent anònima que ha cercat recursos i ha ofert generosament el seu temps i el seu treball. Gent com en Miquel Duran, el pintor de les Preses, que ara contempla el paisatge amb orgull. Ell es coneix cada pedra, cada racó i cada camí, perquè ha ajudat a conservar-los i els ha retratat, en un bucle virtuós i infinit. En la seva mirada es reflecteix l'essència del país, una essència que es condensa en els colors de la seva paleta i que són els mateixos que els de la terra, la vegetació i el cel. Gent com en Miquel Duran ens transmeten la passió per un país construït a la nostra mesura i d'un país que ha fet possible que existeixi en Miquel Duran, que, com l'autor de La Punyalada, prefereix cercar un instant de llum que viure en les tenebres.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/03/16/paisatge-figura/834867.html?utm_source=rss